

Věc C-215/24 [Fira]ⁱ

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

20. března 2024

Předkládající soud:

Tribunal Judicial da Comarca do Porto – Juízo Local Criminal de Vila Nova de Gaia (Portugalsko)

Datum předkládacího rozhodnutí:

19. března 2024

Žalobce:

Ministério Público

Obžalovaný:

YX

**Tribunal Judicial da Comarca do Porto (okresní soud v Porto, Portugalsko)
Juízo Local Criminal de Vila Nova de Gaia (místní trestní soud ve Vila Nova de Gaia, Portugalsko) – Juiz 2 (soudce č. 2)**

Řádné řízení (samosoudce)

- 1 Tribunal Judicial da Comarca do Porto (okresní soud v Porto, Portugalsko) – Juízo Local Criminal de Vila Nova de Gaia (místní trestní soud ve Vila Nova de Gaia, Portugalsko) – soudce č. 2 vydává tuto žádost o rozhodnutí o předběžné otázce v rámci trestního řízení č. 4860/13.7TB VNG zahájeného státním zastupitelstvím, které vedlo k odsouzení YX [*omissis*].

I. Úvod

- 2 Dne 9. října 2018 byl YX odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců, který byl nahrazen peněžitým trestem ve výši 180 denních sazeb, za spáchání trestného činu daňového úniku, který byl v době, kdy nastaly skutkové okolnosti,

ⁱ Název projednávané věci je fiktivní. Neodpovídá skutečnému jménu žádného z účastníků řízení.

kvalifikován a postihován podle čl. 23 odst. 1 a 4 Decreto-Lei n.º 20-A/90 (nařízení s mocí zákona č. 20-A/90) ze dne 15. ledna 1990. Toto rozhodnutí lze vysvětlit tím, že portugalské právo ukládá provést vyvážení zájmů a analyzovat vhodnost uložení alternativního trestu při odsouzení k trestu odnětí svobody podle formálních požadavků kladených na alternativu a způsobilého být *in abstracto* předmětem takového úkonu. Alternativní tresty zahrnují zejména alternativní peněžití tresty, jak stanoví článek 45 portugalského trestního zákoníku: “1. *V případě odsouzení k trestu odnětí svobody na nejvýše jeden rok se tento trest nahrazuje peněžitým trestem nebo jiným použitelným trestem, který není spojen s odnětím svobody, ledaže je výkon trestu odnětí svobody vyžadován nutností předejít spáchání budoucích trestných činů*”.

- 3 Vzhledem k tomu, že peněžitý trest zaplacen nebyl, byl nařízen výkon trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců, který byl uložen jako primární trest, a to v souladu s čl. 45 odst. 2 portugalského trestního zákoníku, který stanoví, že „[n]ebyl-li peněžitý trest zaplacen, odsouzený si odpyká trest odnětí svobody uložený v rozsudku. Ustanovení čl. 49 odst. 3 tohoto zákoníku se použijí obdobně“.
- 4 Článek 49 odst. 3 portugalského trestního zákoníku stanoví: „*Výkon podpůrného trestu odnětí svobody lze odložit na dobu jednoho až tří let, pokud odsouzený prokáže, že peněžitý trest nebyl zaplacen z důvodů, které mu nejsou přičitatelné, za podmínky, že tento odklad je podmíněn dodržením povinností nebo pravidel chování, která nemají hospodářský nebo finanční obsah. Podpůrný trest odnětí svobody se vykoná, nejsou-li dodrženy povinnosti nebo pravidla chování, a prohlásí se za zaniklý, pokud dodrženy byly.*“
- 5 Vzhledem k tomu, že odsouzený YX neprokázal, že nezaplacení peněžitého trestu mu nebylo přičitatelné, soud alternativní trest zrušil a nařídil výkon trestu odnětí svobody, přičemž vydal odpovídající zatýkácí rozkazy.
- 6 Tento rozkaz však nemohl být vykonán, protože dotčený odcestoval do zahraničí, což vedlo k tomu, že byl pro účely uložení trestu prohlášen za skrývajících se.
- 7 Kroky učiněné za účelem zjištění místa bydliště dotčeného umožnily zjistit, že pobývá ve Španělsku.
- 8 Dne 22. února 2022 byl tedy vydán evropský zatýkácí rozkaz (dále jen „EZR“) s cílem dosáhnout předání dotčeného, aby si odpykal trest odnětí svobody v délce šesti měsíců, k němuž byl odsouzen.
- 9 V průběhu provádění tohoto EZR odmítly španělské justiční orgány předání dotčeného z důvodu jeho zákonného bydliště ve Španělsku a jeho přání odpykat si svůj trest v této zemi, přičemž se zavázaly uznat uložený (portugalský) trest a vykonat jej ve Španělsku.
- 10 V tomto ohledu španělské orgány vyhověly článku 4 rámcového rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo

opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii (Úř. věst. 2008, L 327, s. 27, dále jen „rámcové rozhodnutí 2008/909“), tím, že vydaly prohlášení, ve kterém uvádějí, že uznávají trest uložený portugalským soudem, což brání tomu, aby odsouzený zůstal nepotrestán.

- 11 Dne 11. října 2023 však Juzgado Central de Lo Penal No. 1 de Madrid (ústřední trestní soud č. 1 v Madridu, Španělsko) podle článku 80 španělského trestního zákoníku, který v trestních řízeních spadajících do rámce tohoto právního řádu umožňuje soudu, aby trest odnětí svobody v délce kratší než dva roky spojil s odkladem v délce od dvou do pěti let, výkon trestu odnětí svobody v délce šesti měsíců, který byl YX za spáchání dotčeného trestného činu uložen, na dobu dvou let odložil.
- 12 Vzhledem k tomu, že portugalské státní zastupitelství s rozhodnutím španělského soudu nemůže souhlasit, navrholo, aby byla Soudnímu dvoru Evropské unie předložena žádost o rozhodnutí o předběžné otázce opírající se o **následující odůvodnění**:

II. Odůvodnění

- 13 Na projednávanou věc jsou použitelná ustanovení rámcového rozhodnutí 2008/909 a rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy – Prohlášení některých členských států k přijetí rámcového rozhodnutí (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/6, s. 34, dále jen „rámcové rozhodnutí 2002/584“).
- 14 Podle ustálené judikatury Soudního dvora je rámcové rozhodnutí, i když nemá přímý účinek, závazné pro vnitrostátní orgány, včetně vnitrostátních soudů, které jsou povinny vykládat své vnitrostátní právo v souladu s unijním právem. Tyto soudy jsou tak při použití vnitrostátního práva, které mají vyložit, povinny vykládat toto právo v co možná největším rozsahu ve světle znění a účelu rámcového rozhodnutí (rozsudky ze dne 29. června 2017, Popławski, C-579/15, EU:C:2017:503, bod 31, a ze dne 8. listopadu 2016, Ogňanov, C-55[4]/14, EU:C:2016:835, body 62 až 64).
- 15 Mimoto pro výklad ustanovení unijního práva je třeba vzít v úvahu nejen jeho znění, ale i jeho kontext a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí (rozsudek ze dne 16. července 2015, Lanigan, C-237/15, EU:C:2015:474, bod 35).
- 16 Na základě čl. 1 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 vykonají členské státy každý EZR na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí.
- 17 V tomto ohledu čl. 4 bod 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 stanoví důvod, pro který je možné výkon EZR odmítnout a na jehož základě může vykonávající justiční orgán výkon takového rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu odmítnout, pokud platí, že vyžádaná osoba „se zdržuje ve vykonávajícím členském

státě, je jeho státním příslušníkem nebo zde má trvalé bydliště“ a tento stát se zaváže provést výkon trestu v souladu se svým vnitrostátním právem.

- 18 Článek 25 rámcového rozhodnutí 2008/909 kromě toho stanoví, že ustanovení tohoto rámcového rozhodnutí se použijí, jsou-li slučitelná s ustanoveními rámcového rozhodnutí 2002/584, na výkon trestů v případech, kdy se členský stát zavázal provést výkon trestu v případech podle čl. 4 odst. 6 uvedeného rámcového rozhodnutí. V projednávaném případě se španělské justiční orgány dovolaly důvodu, pro který je možné výkon EZR odmítnout a který se opírá o bydliště vyžádané osoby, a zavázaly se k výkonu trestu.
- 19 Článek 8 rámcového rozhodnutí 2008/909 stanoví omezené podmínky, za nichž může příslušný orgán vykonávajícího státu přeměnit trest uložený ve vystavujícím státě. Ve světle logiky a podstaty, o které se toto rámcové rozhodnutí opírá, jsou podle všeho tyto podmínky jedinými výjimkami z povinnosti vykonávajícího orgánu uznat rozsudek, který mu byl postoupen, a vykonat trest, jehož délka a povaha musí odpovídat délce a povaze stanoveným v rozsudku vydaném ve vystavujícím členském státě.
- 20 Předkládající soud má za to, že vykonávající stát nemůže se zpětnou účinností změnit rozhodnutí soudu vystavujícího státu do té míry, že by rozhodnutí soudu, který uložil trest, nakonec nahradil svým vlastním rozhodnutím. Orgán vykonávajícího státu příslušný k výkonu trestu proto nemůže tento výkon odložit, i když tato možnost u vnitrostátních rozhodnutí existuje. U opačného rozhodnutí totiž hrozí, že ohrozí cíle sledované rámcovým rozhodnutím 2008/909, včetně dodržení zásady vzájemného uznávání, která tvoří samu podstatu justiční spolupráce v trestních věcech v Evropské unii.
- 21 To, že vnitrostátní soud vykonávajícího státu poskytne odklad skutečného výkonu trestu odnětí svobody (i když je tento odklad v souladu s ustanoveními jeho vnitrostátního práva, pokud jde o rozhodnutí jeho soudů) poté, co uznal odsuzující rozsudek vydaný soudem [vystavujícího] státu, i když příslušné orgány vystavujícího státu výkon tohoto trestu na základě svého vnitrostátního práva neodložily, by totiž narušilo zvláštní vzájemnou důvěru členských států v právní systémy ostatních členských států.
- 22 Předkládající soud se domnívá, že Soudní dvůr tuto nemožnost přinejmenším implicitně uznal v bodě 65 rozsudku ze dne 11. března 2020, SF (Evropský zatýkací rozkaz – Záruka vrácení do vykonávajícího státu) (C-314/18, EU:C:2020:191), který uvádí, že ustanovení článku 8 rámcového rozhodnutí 2008/909 stanoví striktní podmínky pro přeměnu trestu uloženého ve vystavujícím členském státu ze strany příslušného orgánu vykonávajícího členského státu, „*kteřé představují jediné výjimky ze základní povinnosti uvedeného orgánu, kterou má na základě čl. 8 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí, uznání rozsudku, který mu byl předán, a zajištění výkonu trestu, jehož délka a povaha budou odpovídat délce a povaze trestu stanoveným v rozsudku vydaném ve vydávajícím členském státu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne*

8. listopadu 2016, Ogňanov, C-554/14, EU:C:2016:835, bod 36)“.

Tento postoj je potvrzen i v bodě 35 rozsudku ze dne 15. dubna 2021, AV (Souhrnný rozsudek) (C-221/19, EU:C:2021:278).

- 23 Jak Soudní dvůr rozhodl v bodě 2 výroku rozsudku ze dne 11. března 2020, SF (Evropský zatýkácí rozkaz – Záruka vrácení do vykonávajícího státu) (C-314/18, EU:C:2020:191), „článek 25 rámcového rozhodnutí 2008/909, ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299, musí být vykládán v tom smyslu, že jestliže výkon evropského zatýkácího rozkazu vydaného za účelem trestního stíhání podléhá podmínce stanovené v čl. 5 bodu 3 rámcového rozhodnutí 2002/584, ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299, vykonávající členský stát za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody uloženého ve vystavujícím členském státě dotyčné osobě může délku tohoto trestu přeměnit pouze za striktních podmínek stanovených v čl. 8 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2008/909, ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299“.
- 24 Tato argumentace musí podle všeho akceptována i v projednávané věci.
- 25 Přeměnu nebo změnu trestu ze strany příslušného orgánu španělského soudu (cestou odkladu výkonu trestu) mimo případy stanovené v článku 8 rámcového rozhodnutí 2008/909, použitelného na základě článku 25 tohoto rozhodnutí, nelze připustit, aniž by byla porušena zásada vzájemného uznávání.
- 26 Předkládající soud se domnívá i to, že i když článek 17 rámcového rozhodnutí 2008/909 stanoví, že výkon trestu se řídí právem vykonávajícího státu, dopadá pouze na opatření, která mají zajistit materiální výkon trestu odnětí svobody. Nic totiž neumožňuje vyložit ustanovení tohoto článku v tom smyslu, že jeho věcná působnost zahrnuje rozhodnutí o odkladu výkonu trestu odnětí svobody, k němuž byla vyžádána osoba odsouzena.
- 27 V souhrnu platí, že španělský soud se zavázal k výkonu rozhodnutí, protože se dovolal možnosti odmítnout výkon EZR na základě toho, že odsouzený má ve Španělsku bydliště. V návaznosti na tento závazek mu byl za účelem uznání a výkonu v souladu s rámcovým rozhodnutím 2008/909 postoupen trestní rozsudek vydaný portugalským soudem. Španělský soud se nemůže dovolávat svých vnitrostátních právních předpisů za účelem nového přezkumu nebo změny povahy trestu uloženého odsouzenému mimo podmínky a meze plynoucí z čl. 8 odst. 2 a 4, čl. 17 odst. 2 a čl. 19 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2008/909.
- 28 Jak Soudní dvůr rozhodl v rozsudku ze dne 29. června 2017, Popławski (C-579/15, EU:C:2017:503, bod 22), rozhodnutí o odmítnutí výkonu EZR na základě čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 předpokládá skutečný závazek vykonávajícího členského státu vykonat trest odnětí svobody vyslovený proti vyžádané osobě ve vystavujícím státě, neboť každému výkonu EZR musí předcházet prověření, zda skutečně bude možné výkon trestu provést, ze strany vykonávajícího justičního orgánu. V důsledku toho je vykonávající členský stát

v případě, že nemůže tento aspekt zaručit, povinen zabránit tomu, aby vyžádaná osoba zůstala bez potrestání, a musí vykonat EZR tak, že tuto osobu předá vystavujícímu státu.

- 29 Pokud španělský stát odmítl EZR vykonat, prohlásil se tedy za připravený vzít na sebe výkon trestu v celém jeho rozsahu, a to bez možnosti trest odnětí svobody přeměnit na alternativní opatření (jelikož striktní podmínky stanovené za tím účelem splněny nejsou), čímž by rozhodnutí soudu vystavujícího státu změnil, což rámcové rozhodnutí 2008/909 neumožňuje.
- 30 Mimoto má předkládající soud za to, že v souladu s ustanoveními výše uvedených mezinárodních nástrojů byl španělský justiční orgán každopádně povinen předem informovat vystavující stát o možnosti odkladu výkonu trestu odnětí svobody, aby tomuto státu umožnil reagovat na základě článků 12 a 13 rámcového rozhodnutí.

*

- 31 S ohledem na výše uvedené s sebou skutkový rámec dotčený v projednávané věci nese použití pravidel unijního práva. Tento kontext komplikuje přijetí rozhodnutí ze strany předkládajícího soudu, pokud jde o to, zda v řízení pokračovat, nebo je skončit. Tváří v tvář této situaci je nezbytné provést zevrubnou analýzu relevantních skutkových okolností a právních ustanovení.
- 32 Podle čl. 19 odst. 3 písm. b) Lisabonské smlouvy je posláním Soudního dvora rozhodovat „na žádost vnitrostátních soudů o předběžných otázkách týkajících se výkladu práva Unie nebo platnosti aktů přijatých orgány“.
- 33 Stejně tak článek 267 SFEU stanoví, že „Soudní dvůr Evropské unie má pravomoc rozhodovat o předběžných otázkách týkajících se: [...] b) platnosti a výkladu aktů přijatých orgány, institucemi nebo jinými subjekty Unie“ a že „[v]yvstane-li taková otázka před soudem členského státu, může tento soud, považuje-li rozhodnutí o této otázce za nezbytné k vynesení svého rozsudku, požádat Soudní dvůr Evropské unie o rozhodnutí o této otázce“.
- 34 Jelikož podmínky vymezené unijním právem jsou naplněny, je rozhodnutí o předběžných otázkách podle všeho vhodné a nezbytné k zajištění přednosti tohoto práva.
- 35 Projednávaná věc vyvolává rozumnou pochybnost o výkladu a uplatňování unijního práva, která má zásadní důsledky pro konečné vyřešení projednávané věci. Předložení předběžných otázek Soudnímu dvoru Evropské unie je tedy nezbytné, aby se zabránilo tomu, že dotčená ustanovení unijního práva budou vykládána rozdílně. Kromě toho se předkládající soud poté, co se seznámil s vnitrostátní judikaturou a s judikaturou Soudního dvora, domnívá, že sporná otázka podle všeho nebyla předmětem hlubší analýzy, která by umožnila rozptýlit vzniklou pochybnost, a že výklad uvedených pravidel stále vyvolává obtíže.

- 36 **Soudní dvůr má tedy pravomoc rozhodnout v řízení o předběžné otázce o výkladu Smlouvy a každý soud některého z členských států může požádat Soudní dvůr, je-li před ním taková otázka vznesena, aby rozhodl, považuje-li tento soud rozhodnutí v tomto bodě za nezbytné k tomu, aby mohl vydat rozsudek. Jde zde o známý mechanismus předkládání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce ze strany vnitrostátního soudu soudu evropskému, jehož prvotní a hlavní funkcí je dosáhnout jednotného výkladu a jeho prostřednictvím jednotného uplatňování unijního práva ve všech členských státech tak, aby byla jeho účinnost stále stejná.**
- 37 **Rozhodnutí o předložení žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce přísluší pouze uvedenému soudu, který má možnost přikročit k němu z úřední povinnosti. Stejně tak tomuto soudu přísluší, aby formuloval otázky, které mají být Soudnímu dvoru předloženy.**
- 38 **V projednávaném případě se předkládající soud domnívá, že odpověď Soudního dvora je nezbytná k tomu, aby mohl rozhodnout o dalším postupu řízení.**

III. PŘEDBĚŽNÉ OTÁZKY

Z těchto důvodů se Tribunal Judicial da Comarca do Porto (okresní soud v Portu, Portugalsko) – Juízo Local Criminal de Vila Nova de Gaia (místní trestní soud ve Vila Nova de Gaia, Portugalsko) – soudce č. 2 rozhodl přerušit řízení do doby, než Soudní dvůr Evropské unie podle čl. 267 prvního pododstavce písm. b) Smlouvy o fungování EU rozhodne o následujících předběžných otázkách:

1. **Může se vykonávající členský stát poté, co s ohledem na místo bydliště odsouzeného na základě čl. 4 odst. 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 odmítl vykonat evropský zatýkací rozkaz, a poté, co uznal odsuzující rozsudek, dovolávat použití svého vnitrostátního práva a své pravomoci jakožto vykonávajícího státu za účelem odkladu skutečného výkonu trestu odnětí svobody uloženého vystavujícím státem, i když už bylo zahájeno řízení o výkonu tohoto rozsudku?**
2. **Může justiční orgán vykonávajícího státu změnit rozhodnutí justičního orgánu vystavujícího státu, které řádně nabylo právní moci, mimo případy stanovené v článku 8 a v čl. 17 odst. 1 a 2 rámcového rozhodnutí 2008/909?**
3. **Musí být čl. 17 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2008/909 vykládán v tom smyslu, že vykonávajícímu státu umožňuje poskytnout odklad skutečného výkonu trestu odnětí svobody tím, že uplatní podmínky svého vnitrostátního práva, pokud tak v souladu se svým právem neučinily příslušné orgány vystavujícího státu?**

V případě kladné odpovědi na předchozí otázky:

4. Nebyly s ohledem na ustanovení článků 12 a 13 a čl. 17 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2008/909 španělské justiční orgány (vykonávající stát) povinny předem informovat vystavující stát o svém stanovisku, pokud jde o možnost odložit výkon trestu odnětí svobody, k němuž byla vyžádána osoba odsouzena?

IV. NALÉHAVÉ ŘÍZENÍ O PŘEDBĚŽNÉ OTÁZCE

Článek 107 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora stanoví:

„1. Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, která se týká jedné nebo více otázek v oblastech upravených v hlavě V části třetí Smlouvy o fungování Evropské unie, může být k žádosti předkládajícího soudu, nebo výjimečně i bez návrhu, projednána, odchýlně od ustanovení tohoto jednacího řádu, v naléhavém řízení. 2. Předkládající soud vyličí právní a skutkové okolnosti, které svědčí o naléhavosti a odůvodňují použití tohoto odchýlného řízení, a pokud možno uvede, jak navrhuje na předběžné otázky odpovědět. [...]“

Není žádných pochyb o tom, že dotčená věc spadá do působnosti hlavy V části třetí Smlouvy o FEU a, konkrétněji, její kapitoly 4, která je nadepsána „Justiční spolupráce v trestních věcech“. Článek, který tuto kapitolu uvozuje – tedy článek 82 SFEU – totiž zakotvuje zásadu vzájemného uznávání rozsudků a soudních rozhodnutí mezi členskými státy.

Mimoto tato žádost o rozhodnutí o předběžných otázkách spadá do rámce odmítnutí předání k výkonu EZR, v němž se španělské justiční orgány, které zohlednily zákonné bydliště odsouzeného ve Španělsku a jeho vůli odpykat si trest v této zemi, zavázaly uznat a vykonat uložený trest, avšak poté se rozhodly uplatnit své vnitrostátní právo tak, že výkon trestu odložily. Je proto třeba použít naléhavé řízení, neboť předložené otázky jsou rozhodné pro posouzení právního postavení odsouzeného v rámci probíhajícího řízení.

Předkládající soud proto navrhuje na předložené **otázky odpovědět následovně:**

1. Předkládající soud má za to, že zásada vzájemného uznávání obnáší, že soudní rozhodnutí přijaté justičním orgánem členského státu v souladu s jeho právem může být přímo vykonáno justičním orgánem jiného členského státu, pokud tím vyvolá účinky přínejmenším rovnocenné účinkům rozhodnutí přijatého justičním orgánem prvního státu. V případě odmítnutí EZR vykonat, jako je tomu v projednávaném případě, je proto vykonávající stát povinen souhlasit s výkonem trestu za podmínek totožných s podmínkami jeho výkonu ve vystavujícím státě.

2. Předkládající soud má za to, že na tuto otázku je třeba odpovědět záporně, neboť rámcové rozhodnutí 2008/909 ve svém článku 8 a v čl. 17 odst. 2 stanoví striktní okolnosti, za nichž může vystavující stát trest přeměnit. Tudíž „[m]ožnost přeměnit trest může být využita pouze velmi striktním způsobem [...] – z důvodu obecného cíle vzájemného uznávání“, „[k]terý v konečném důsledku spočívá

v tom, že se pravomocnému rozhodnutí přizná plný a přímý účinek v celé Unii, neboť přiznání účinků cizímu rozhodnutí znamená i uznání jeho platnosti, pokud se týká vlastních státních příslušníků, a jeho vhodnosti, zohlední-li se vzájemná důvěra vkládaná v každý z jednotlivých právních a soudních systémů, přičemž ta je odůvodněna tou okolností, že tyto právní a soudní systémy jsou si blízké právně a kulturně, jakož i svým společným podřízením ochraně základních práv [rozsudek třetího senátu Supremo Tribunal de Justicia (Nejvyšší soud, Portugalsko) ze dne 13. dubna 2011, věc č. 53/10.3 YREVR. S2].

3. Článek 17 rámcového rozhodnutí 2008/909 musí být vykládán v tom smyslu, že neumožňuje, aby byl trest skutečného odnětí svobody uložený ve vystavujícím státě změněn v alternativní trest, konkrétněji odklad výkonu trestu na základě požadavků vnitrostátního práva vykonávajícího státu, pokud tak v souladu se svým právem neučinily příslušné orgány vystavujícího státu.

4. Pokud jde o poslední otázku, předkládající soud se domnívá, že na předchozí otázku je třeba odpovědět záporně. Přesto v případě, že by Soudní dvůr tento názor nesdílel, navrhuje předkládající soud na tuto otázku odpovědět tak, že vykonávající stát je povinen informovat vystavující stát o svém stanovisku, pokud jde o možnost odložit výkon trestu odnětí svobody, k němuž byl stíhaný odsouzen dříve, než tento trest v souladu se svým vnitrostátním právem přemění, a to na základě čl. 12 odst. 1 a pro účely článku 13 a čl. 17 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2008/909, jelikož v tomto případě by mohl vystavující stát buď s použitím těchto ustanovení souhlasit, nebo přikročit k zpětvzetí osvědčení.

[omissis] [Úvahy týkající se vnitrostátního řízení a příloh]

*

Vila Nova de Gaia,

soudní čekatelka

Vyhotoveno a podepsáno elektronicky dne 19. března 2024